

AZ IGAZI ÖRÖM

Zsolt 32,11

Farsang az öröm ideje. Akiknél nincs betegség vagy gyász, őseiktől átvett farsangi szokásoknak hódolnak. Gyakran álarcot is öltenek, hogy minél hangsúlyozottabb formát nyerjen az öröm és vidámság.

Az élet mindig egy víg, örömteli dal kellene hogy legyen, nem pedig gyászének, mint a pesszimista lelki beállítottságú emberek vallják. Isten úgy akarja, hogy az élet legyen az öröm, jókedv, derús élet-szemlélet hordozója. Hogy mégis nem mindig ezt a lelkiállapotot fejezzük ki, annak oka az, hogy mindannyian elérhetetlen vágyak, örömök varázslatos világának elérésére törekszünk, mint az a gyermek, ki szép kis családi házban lakott szüleivel egy dombtetőn. Minden reggel kiült a ház lépcsőjére, ahonnan a völgybe láthatott. Gyakran sóhajtott fel: milyen kicsi is a mi házunk. Milyen boldog lennék, ha egy aranyozott ablakú palotában lakhatnék. Egy reggel lenn a völgyben megpillantotta álmai házát, amelynek csillogó ablakai messzire világítottak. Elhatározta, hogy lemegy a völgybe és behatol az általa gyönyörűnek képzelt házba. Másnap el is indult, s napnyugtára odaért. De mi lett ebből a fényes palotából, melyben a dombtetőről gyönyörködött? Amit most közelről láthatott, nem volt egyéb, mint egy düledező puszta ház. Ennek láttán földre dobta magát, és keserves zokogásba tört ki. Majd lassan felemelte fejét, és könnyektől káprázó szemmel végignézett a völgyön. A messziségben egy csillogó foltot pillantott meg, saját szülőházát a dombtetőn. És íme ablakai, mint a színarany, ragyogtak a lenyugvó nap fényében.

Mennyire hasonlítunk mi felnőttek ehhez az ábrándozó gyermekhez. Mindig az a ház csábít, amelyet képzeletünk szül, valahol a messzi távolban. Az élet örömeit mindig másutt keressük, s nem ott, ahol valóban található. Úgy reméljük, eljön a nap, amikor behatolhatunk abba a házba, hol öröm és boldogság vár reánk.

Az igaz boldogságot, a tiszta örömeket az erkölcsös élet szüli: a helyes emberi magatartás, az igaz gondolkozás, felebarátaink támogatása és a jócselekedetek. Az örömet jó gondolataink és tetteink váltják ki. Nem lehet könnyen birtokába jutni, keményen kell dolgozni érte. Úgy kell összegyűjteni, mint ahogy a méh gyűjti a nektárt. Örömeinket küzdelmes életünk virágjainak kelyheiből szívjuk ki, s az élet kertjein áthaladva teszünk erre szert. Azok nyerik el és élvezik a boldogság legnagyobb részét, akik a jócselekedetek véghezvitelében előljárnak. Minden egyes cselekedet, másoknak nyújtott támogatás, az emberiség javára tett jószolgálat, becsületesen végzett munka feltétlenül meghozza az igaz élet örömeit. Azok a dolgok, melyek az élet értékeit alkotják és örömet szereznek, mindannyiunk által elérhetők: „Örüljetez az Úrban, vigadozzatok, ti igazak! Örvendezetek mindnyájan, ti egyeneslelkűek.“

Isten olyannak alkotta életünket, hogy az nekünk egészséget, erőt, anyagi és szellemi gazdagságot és élvezetet nyújtson. A napfény a maga melegével millió csodát visz véghez a magban, a gyökérben, a virágban, fában. Életörömet fakaszt a természet életében és az emberi lelkekben. Sohasem nézem a napkeltét úgy, hogy éltető hatást ne váltana ki ben-

nem — mondta egy biológus. A napsütés az egész földnek és minden emberi léleknek örömet fakasztó drága ajándéka. Az öröm saját lelki állapotunk és másokkal szemben elkövetett tetteink tükröződése. A tiszta gondolat és a jócselekedet örömet és boldogságot fakaszt.

Farsang van; Isten gyermekeinek arca a boldogságot és derűt kell hogy sugározza. Minden adottságunk megvan ahhoz, hogy lelki harmóniában éljünk Istennel és embertársainkkal. De nem egy túlvilági életben, hanem itt a földön. Jézus is a hangsúlyt a földi életben elérhető jóra, igazra, szépre, nemesre helyezte. A hit és derű evangéliumát hirdette: örvendezetek, ti tiszta szívűek, kik Isten országát keressetek. A hit lelki örömeink fakasztója. Isten igaz életre, alkotó munkára, örömlök terjesztésére alkotta az embert, akinek hivatása a tökéletesség felé való törekvés. Legyen Istenbe vetett hitünk a derű, a jókedv, az evangéliumi örömuzenet hírnöke. Az élet komoly kötelességteljesítésében pedig legyen az életünket átmelegítő ragyogó napsugár. Alakítsa ki bennünk a farsangi hangulatban élő jézusi embert, aki igaznak, boldognak és megelegedettnak érzi magát. Az élet hétköznapi gondjai fölé emelkedve lelkünk teljen meg fényvel és örömmel, hogy lehessünk egy új, fejlődő, tiszta emberi élet építői. „Örüljete az Úrban, vigadozzatok, ti igazak! Örvendezetek mindnyájan, ti egyeneslelkűek.“ Ámen.

BENEDEK ÁGOSTON

PÁLYAFUTÁSUNK TITKA

1Kor 9,24—26

Mintha közvetlenül hozzánk szólnának a felolvasott bibliai versek. Mintha nem is a korintusbelieknek, hanem egyenesen nekünk íródtak volna már évszázadokkal ezelőtt. Nekünk, ma élő híveknek. Nekünk, kik oly gyakran panaszkodunk az időre.

A panaszok hallatán ezt mondjuk: „Ilyen a modern élet. Könyörtelenül gyors, s aki nem siet, lemarad.“ — Eszünkbe sem jut, hogy az élet mindig ilyen lehetett. Sőt midőn ezt állítom, kétkedni van kedvünk.

Meglepő, de a közel kétezer évvel ezelőtt élő és író apostol, ugyan-ezen gondolatokat jól ismerte. Pál apostol korában ismertek voltak a görög olimpiai játékok, így a versenyfutás is. Egy kijelölt versenypályán — akárcsak napjainkban — több versenyző, atléta indult, hogy gyors futással a lehető legrövidebb idő alatt győzze le az előtte feszülő távot s utasítsa maga mögé vetélytársait. Pályájának végén a győztes átvehette jutalmát, győzelmi jelvényét: egy babérmkoszorút. Innen az apostoli hasonlat, mely a felolvasott bibliai versek bizonyossága szerint az életet a versenypályán való futáshoz, az embert pedig a versenypályán futóhoz hasonlítja.

Megállapítást nyert az is, hogy bár futásunkban mindannyian magatörtető, tusakodó futók vagyunk: nem mindenki veheti el az igazi jutal-